

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Ḳodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yeḥezḳel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

גי לאקזחי

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

בית ישראל: (כ) כי ואני יהוה
 אדבר את אשר אדבר דבר
 ויעשה לא תמשך עוד כי בימיכם
 בית המרי אדבר דבר ועשיתיו
 נאם אדני יהוה: (כז) ויהי דבר
 יהוה אלי לאמר: (כח) בן-אדם
 הנה בית ישראל אמרים התזון
 אשר הוא הזה לימים רבים
 ולעתים רחוקות הוא נבא:
 (כט) לכן אמר אליהם כה אמר
 אדני יהוה לא תמשך עוד כל-
 דברי אשר אדבר דבר ויעשה
 נאם אדני יהוה:

יג (א) ויהי דבר יהוה אלי לאמר:
 (ב) בן-אדם הנבא אל-נביאי
 ישראל הנבאים ואמרת לנביאי
 מלבם שמעו דבר יהוה: (ג) כה
 אמר אדני יהוה הוי על-
 הנביאים הנבלים אשר הלכים

אחר

פראַעטען ישראל'ס, אונד זאגע צו איהנען, דיא בלאַס נאך איהרער הערצענסלוסט
 פראַעפּעציהען: האַרעט דאָ וואָרט דעם עוויגען! (ג) זאָ שפּריכט דער הערר, דער
 עוויגע: וועהע איבער דיא פֿערוואַרפּענען פּראַעפּעטען, דיא בלאַס איהרעם אייגענען
 גייסטע

ר ש י י

של חלקלקו: (כה) תמשך. שר"א אלונגי"א דלע"ו: (כו) לימים רבים. הנווא' לך תמקיים
 חלק לזמן מרובה:
 יג (ג) הנבלים. הז'טים: רוחם. כמו רכוס:

ב א ד ר

(כח) אח אשר, סרס המקרא ופרשהו: הדבר אשר אדברך יעשה.
 יג (ב) לנביאי מלבם, כמו גמולי מחלנ (רד"ק).

פּראַקעל אים הויזע ישראל'ס
 זייק: (כ) דען איך דער עוויגע
 שפּרעכע עס אויס, אונד וואָס
 איך אויסשפּרעכע, דאָ גע-
 שיעהט, די עס ווירד ניכט
 פֿערצאָנערט, זאָנדרען אין
 אייערן צייטען, דוא ווירער-
 שפּענסטיגעס הויז! שפּרעכע
 איך עס, אינד פֿאַללציעהע
 עס אויך! זאָ שפּריכט דער
 הערר, דער אַללמעכט'גע.
 (כז) פֿערנער וואָרד מיר דעם
 עוויגען וואָרט, וויא פֿאַלגט:
 (כח) ערדענוואָהן! זיעהע, דאָ
 הויז ישראל שפּריכט: דיא ער-
 שיינוגען, דיא עס האַט, זינד
 פֿיר דיא שפּעטע צוקינפֿט,
 אונד נור אויף פֿערנע צייטען
 פּראַעפּעציהעט ער. (כט) האַ-
 רום זאָנע איהנען: זאָ שפּריכט
 דער הערר, דער עוויגע: קיי-
 נער מייער בעשליסע ווירד
 פֿערצאָנערט, יעדער אויס-
 שפּרוך, דען איך געטהאָן,
 ווירד באַלד אין ער פֿיללונגע-
 הען, שפּריכט דער הערר,
 דער עוויגע.

יג (א) דעם עוויגען וואָרט
 וואָרד מיר, וויא
 פֿאַלגט: (ב) ערדענוואָהן! פּראַ-
 פֿעציהע דען ווייזאָנערען

פּראַעטען ישראל'ס, אונד זאגע צו איהנען, דיא בלאַס נאך איהרער הערצענסלוסט
 פּראַעפּעציהען: האַרעט דאָ וואָרט דעם עוויגען! (ג) זאָ שפּריכט דער הערר, דער
 עוויגע: וועהע איבער דיא פֿערוואַרפּענען פּראַעפּעטען, דיא בלאַס איהרעם אייגענען
 גייסטע

(כח) אח אשר, סרס המקרא ופרשהו: הדבר אשר אדברך יעשה.
 יג (ב) לנביאי מלבם, כמו גמולי מחלנ (רד"ק).

אחר רוחם ולבלתי ראו: (ד) בשעלים בחרבות נביאיך ישראל היו: (ה) לא עליהם בפרצות ותגדרו גדר על-בית ישראל לעמד במלחמה ביום יהוה: (ו) חזו שוא וקסם קזב האמרים נאם-יהוה ויהוה לא שלחם ויחלו לקיים דבר: (ז) הלוא מהזה-שוא חזיתם ומקסם קזב אמרתם ואמרים נאם-יהוה ואני לא דברתי: (ח) לכן כזה

חרגום אשכנו לא

גייסע פאלנען, אהנע ערשיי-
נונען געהאפט צו האבען:
(ד) וזיא דיא פייסע אין דען
רואינען דינה דינע פראפעטען
ישראל! (ה) גייע שטעללעטע
איהר איך פאר דען היס (*).
גייע צאנעט איהר איינע שוטע-
מויער אונד דאן הוין ישראל'ס,
דא עס העטט צאם פארנעל.
מיננסטאנע דעס העררן אים
קאמפפיע בעשטעהען קאננען;
(ו) איהרע ערשיינונגען זינד
טרוג, איהרע פארהערואנונג-
גען זינד ליגע; זיא שפריכען:
דער עוויגע פערקינדעט
עס! דער עוויגע אבער האט
זיא ניכט געזענעט — —
אונד דאך געבען זיא האפע-
נונג, דאס איהרע ווייזואנונג

אמר

ערפיללעט ווערדע. (ז) וואהר יך! ניר טרוג זינד אייערע ערשיינונגען, נור ליגען זינד
דיא אהעל דיא איהר פערקינדעט, אינד דאך זאנעט איהר: דער הערר פער-
קינדעט עס! דא איך עס דאך ניכט געשפראכען האבע. (ח) דארום שפריכט דער הערר,

(* ווען דיח פתוקס בעגייערען דיח טרתיקטן דורכברמכטן.

ר ש י

(ד) בשעלים צרכות. כשיבא אדם על פרץ המורבה בורח האועל על דרך פרץ אחרת
ואינו עומד בפרץ להלחם: (ה) לא עליהם צרכות. לא עשיחם מעשים טובים שחוללו לעכב
את הרעה מלבא: (ו) חזו. ל' נבואה: ויחלו לקיים דבר. וזך סנובים לקיים דבריהם ל'
תחלת. וי' איקוי' ריחט בלג"ז. ל' אשר לשון המחנה:

ב א ו ר

(ד) בשעלים, נראה שענינו כך, מפסוק י"ט לקמן ידענו, כי הנביאים האלו בעד מחיר מעט נבאו,
ובלי ספק טרם קאמוקסם, עזו בערמה לדרוש חזרי כל מוכחי ומנחי האיש אשר לו נבאו, כמו
שעשו זאת שואלי אונמאחר העמים; והנה אשר הנביא: אם ארצה את הנביאים האלה הולכים
במוכנס בארץ השממה ובערים החיות לדרוש ולחקור חזרי מצטיכל איש לרמות את האנשים,
למען יתנו להם פת לחם, נדאה בעיני, כאלו ראיתי השעלים הולכים בין המרבות אנה
ואנה לטרוף להם טרף בערמחם; ודמה את הנביאים לשעלים, כי החיות ההנה רבות לבב
סנה, ורק בערמה תמאיה חוכל למו, וגם יאהנו לגור במקומות המרבות כידוע.
(ה) בארצות, על לך השאלה, כמו לולי משה בזירו עמד בפרץ לפניו (תהלים ק"ו כ"ג)
ואנקא מהס איש נודר גדר וגומד בפרץ (לקמן כ"ב ל'), וכן מרגס גם יונתן; והנביא אמר
אל הנביאים, והראים כי רק בשעלים הויחם ורק לתועלתם דברתם, כי לא עמדתם
בפרץ, לז הוכחתם את ישראל להלחם נגד ירם למען יעמידו במשפט, עת יביק ה' עליהם
חרב האויבים; כי כמו שהיא מדרך הנבירים לצמוד בפרץ ולגרש מהעיר האויבים עת אשר
בפרץ פרץ בחומה, כן מחויבים נביאי האמת ללחום נגד ירם לבב האנשים, עת יחל לגבור
עליהם. (ו) ויחלו, מיחלים ישראל לקיום דבריהם והוא תחלת נבונה (רד"ק).

אמר אדני יהוה יען דברכם שוא
 וחזיתם כזב לכן הנני אליכם
 נאם אדני יהוה: (ט) והיתה ידי
 אל הנביאים החזים שוא
 והקסמים כזב בסוד עמי לא
 יהיו ובכתב בית ישראל לא
 יכתבו ואר-אדמת ישראל לא
 יבאו וידעתם כי אני אדני יהוה:
 (י) יען וביען הטעו את-עמי
 לאמר שלום ואין שלום והוא
 בנה חיץ והגם טחים אתו תפל:
 (יא) אמר אל-טחי תפל ויפל

דער אללמעכטיגע אלוה:
 ווייל איהר ליגען שפרעכעט,
 אונד פאלשע ערשיינונגען
 פערקונדיגעט, דארום פער-
 הענגע איך איבער אייך,
 שפריכט דער הערר, דער
 אללמעכטיגע. (ט) מיינע
 (טטרופענדע) האַנד ווירד
 אויסגעשטרעקט זיין איבער
 דיעזע פראָפעטען, דיא פאלש
 פראָפעציי הען אונד ליגענ-
 האַפט וויזואנען; אין דיא
 פערזאמלונג מיינעס פאל-
 קעס זאללען זיא ניכט צוגע-
 לאַססען, אין דאז פערציי-
 ניס דעס הויזעס ישראל'ס
 ניכט אויפגענאָממען ווערדען,
 אונד ניע אין דאז לאַנד ישראל'ס
 קאָממען. זאָ זאללען זיא עס
 ערקעננען, דאָס איך דער
 הערר, דער אללמעכטיגע

היה

הח'בקמן

בין. (י) נור דארום אלליין, ווייל זיא מיינ פאלק אירע געלייטעט, פריערען צו פער-
 קינדען, וואָ קיין פריערע איוט, וואָ דורך עם זיך איינע שיינוואַנד בויעט, וועלכע זיא
 מיט טינכע איבערשטרייכען. (יא) זאָ זאָגע דען דיעזען איבערטינכערן, דאָס זיא (דיח)

ואמר

ר ש י

(י) והוא בונה חין. והנה עמי כבוזים בנין מחילה והנביאים טחים אתו תפל קרקע
 הדומה לסיד ואינו מחקיים לפני הגשמים: תפל. איו טמ'נן בלע"ז וי"א בלאשטנ"י"א בלע"ז:
 ואתנה

ב א ו ר

(ט) בסוד, כמו בסודם אל תבוא נפשי (בראשית מ"ט) שהוא ל' קנינה. ובכחב, על כל השאלה,
 כמו מחני נא מספרך אשר כתבת מהשר הזה חון ומטיבה, וגם הפעל, שלא יהא דבר חוץ
 ואולי הוא מזרש חון, כי מהשר הזה מלאנו חילץ, וכאשר הוא קרוב אליו במבט,
 כן הוא קרוב אליו בענין, ואין לו ריע במקרא. ויורה ג"כ על דבר שהוא חון לטבע ואין
 בו ממש. תפל, הנכון לתרגם אותו כפיהכונה מין סיד, וקראהו תפל, ע"ד אשר השתמשו
 בו חז"ל בחילוף תי"ו בטי"ת יען שהסיד אשר בו טחים הוא רק דבר טפל; והנביא אמר, יען אשר
 הטעו את עמי וגו' ועי"ז בנו דמיונם במין חין, באמרם בלבנם, הלא שלום לנו כמו
 שיבשרו הנביאים, והוא מוסב על העם, והנס מוסב על הנביאים, הנה דברייהם יחזקו את
 בלקי הקיר, והמשיל את דברהם לעיתא, כי כמו הטיח אשר בו טחים הקיר ימלא את החורים אשר
 בו, ושווה אותן על כל עבריו ויכסה את כל פרכיו בליונים לנוי, ובאמת שקר הנוי והבל
 היופי, כן דברי הנביאים. (יא) אמר, תמסר באן מלת לכך. וישל, הקיר. היה, זה הסנה
 נפילת

היה וגשם שוטף ואחנה אבני
 אלגביש תפלגה ורוח סערות
 תבקע: (יג) והנה נפל הקיר
 הלא יאמר אליכם איה הטיח
 אשר טחתם: (יד) לכן כה אמר
 אדני יהוה ובקעת רוח סערות
 בחמתי וגשם שוטף באפי יהיה
 ואבני אלגביש בחמה לכדה:
 (טו) והרסתי את הקיר אשר
 טחתם תפל והגעתירו אל
 הארץ ונגלה יסדו ונפלה
 וכליתם בתוכה וידעתם כי אני
 יהוה: (טז) וכליתי את חמתי

ווחיד) צוזאממענשטירצט —
 איין וועגשפילענדער רעגען
 קאכטט; אינד איהר האגעל-
 שטייגע, איהר זאללט ניערער-
 פאללען! איין שטורמווינד
 מאכט ריססע. (יג) ווען דאן
 דיא מויער שטירצט, ווירד
 מאן אייך ניכט פראגען; וואָ
 אויט דיא טינע. וואָמיט איהר
 איבערטייכט היכט? (יד) עיר-
 וואָהר! שפריכט דער הערר,
 דער עוויגע, איז מיינעם גרימ-
 מע לאַססע איך דען שטורמ-
 ווינד ריססע מאַען, איז מיי-
 נעם צאָרן לאַססע איך איבער-
 שוועממענדען רעגען קאָממען,
 אונד איז מיינעם גרימסע זיא
 פֿאָן האַגעלשטיינען גאַנץ
 צערשטאַרען. (טז) דיא מויער
 צערטריסמערע איך, דיא איהר
 מיט טינע איבערשטריכען,

אונד מאַע זיא דעם באַדען גלייך, דאָס איהרע גרונדעססע בלאָס שטעהע, דאָס זיא
 צוזאָממענשטירצע, אונד איהר דאָרונטער צו גרונדע געהעט; דאָן ווערדעט איהר ערקעגנען,
 דאָס איך דער עוויגע בין. (טז) זאָ ווילל איך געגען דיא מויער אונד געגען יענע, דיא
 מיט

ר ש י

(יא) ואחנה - כמו וחתן; אבני אלגביש. אבני ברד גדולות ואומר אני לפי שהם מזהירות
 ככל אבני (גביש) הוא מדמה אותם אל גביש שהיא אבן טובה כענין שנאמר ראמות וגביש
 (איוב כ"ט). ורבותינו אמרו אל גביש שעמדו באויר על גב אים והוא משה רבינו שנק' ומטר
 לא נתך ארלה (שמות ט') אותם שהתחילו לירד לא הניעו לארץ: תפלוה. על הקיר:
 (יב) איה הטיח. כך כשחנת הרעה יאמר לכם איה השלוס שהנחתם:

הקיר

ב א ו ר

נפילת הקיר. ואחנה, הס"א נוספת, וענינו אשר חתן על הקיר. אלגביש, אגיד לך דעת
 החכם געוועניז בבוראת המלה הזאת: אלגביש הוא משרש גבש, וענינו קפא והיות קרח
 וכן הוראתו בשפת ערבית וממנו יוסב השם גביש, אשר יכול על הקרח וגם על האבן אשר
 יקרא בשפת אשכנזי קריסטל, כי גם היא זכה כמו הקרח, ומה ראמות וגביש (איוב כ"ט
 י"ח), ומלת אל הוא כפי הנראה שם המין חרטיקן (כי לערביים יש שם המין והוא המלה
 ה' ל); ובאשר המלה הזאת לוקחה משפת ערבית המתכנה בה שם המין, ובדרך הזה מלאנו
 עוד שמות אחרים, אשר לוקחו ג"כ מהלאון הזאת ונתחנר מהם שם המין כמו אל קוס (משלי
 ל' ל"א). ורוח סערות, כשמינות כמו קדש הקדשים. חבקע, תחמר הפעול והוא הקיר.
 (יב) איה הטיח, כלומר איה דבריכם אשר כם חזקתם את בטחוננו כי לא יזר לנו. (יג) ובקעה;
 להראות את חוק הפורענות שנה זאת. (יד) ונשלה, ענינו לעת יבול הקיר חבלו גם אתם.

ואמר

בְּקִיר וּבְטַחִים אֶתֹו הַפֶּל וְאָמַר
 לְכֶם אֵין הַקִּיר וְאֵין הַטַּחִים אֶתֹו:
 (טו) נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל הִנְבְּאִים אֶל-
 יְרוּשָׁלַם וְהַחַיִּים לָהּ תִזוֹן שְׁלָם
 וְאֵין שְׁלָם נָאִם אֲדַנִּי יְהוָה:
 (יז) וְאֵתָה בֶן-אָדָם שֵׁים פְּנִיָה
 אֶל-בְּנוֹת עִמָּךְ הַמְחַנְבְּאוֹת
 מִלְּבָהֶן וְהִנְבְּאֵנָה עֲלֵיהֶן: (יח) וְאָמַרְתָּ
 כֹּה-אָמַר יְהוָה אֲדַנִּי יְהוָה הוּא
 לְמַתְפָּרוֹת בְּסַתּוֹת עַל וְכָל-
 אֲצִילֵי יָדָי וְעֲשׂוֹת הַמְּסַפְּחוֹת

מיט טינבע זיא איבערשטריי-
 לען, מיינען גאנצען גרים אים-
 לאססען, דאס מאן פאן איך
 זאנען ווירד: דיא מויער איזט
 ניכט מעהר, אונד דיא זיא
 איבערטינכט, זינד ניכט מעהר!
 (טו) א: איבער דיא פראפעטען
 ישראל'ס, דיא איה ירושלים
 ווייזאנען, דיא איהר פרייע-
 דענס- פראפעזייהונג פערקינג-
 דען, וואך קיין פריעדע איזט!
 שפריכט דער הערר, דער
 עוויגע. — (יז) ערדע-
 זאָהן! ווענדע נין דיין אנגעויכט
 געגען דיא טעכטער דיינעם
 פאלקעס, דיא בלאס נאך
 איהרער הערצענסלוסט וויין-
 זאנען, אונד פראפעזייהע אי-

בער זיא, (יח) זאנע: זא שפריכט דער הערר, דער עוויגע: וועהע איבער יענע,
 דיא דעקקען געהען פיר דיא ארמע אייגעס יעדען, דיא קיססען פערפערטיגען פיר יע-
 דעם

ר ש י

(יד) הקיר. היא ירושלים: (יח) הוי למתפרות כסתות. קוסר"אש בלע"ז כמין
 כסתות קטנות הוי תפרות ותולות לנשאלים אליהם על אצילי ידיהם וקוסמות להם באותן
 כסתות קסם שקרים ולמי שהם חפכות אומרות קסם טוב ולמי שרכות אומרות קסם
 רע. אצילי אציל"יש בלע"ז: אצילי ידי. כמו אצילי ידיים כמו תלמי שדי (הושע י"ח):
 ועשות המספחות. על ראשי האנשים אף הם לקסום בהם ולא ידעתי מה הם מתוך שנת'
 וקבעתי אותם אומר אני שהן של בנד. וי"ת פת כוארין וכ"ת באות עלואות מספין פת כוארין.

ב א ו ר

(טו) ואמר, ה' יונה כי יכלה הקיר וגם הטחנים אומו. (טו) נביאי ישראל, הרי זה מקרא
 קבר, וענינו הנביאים אשר נבאו שלים וחקן שלים (ישלום הוא כנוי לכל מיני האושר כידוע),
 המה הסנו אף כל הרעה הזאת. (יז) אל בנוח עמך, נראה כי הקסם ניד בנות לא היה
 דבר חדש בעת כוזב, אבל היה יאן נושן באומה, כי כבר טוה ה' מכשפה לא חזיה, ומה
 נראה בעליל כי המכשפות לרוב נשים היו, וגם בעלת אוב דשאל אשה הימה. המחנבאות,
 ההתפעל הוח לרוב לגנאי, וחולי הוא פה על דרך ויתנבאו בתוך הבית (ש"ח י"ח).
 (יח) ואמרת, אזרי העיון כפסוק הזה, נראה כי היה הקסם עד"ז: השאל בקסם שכן על
 המכע והתנסה במלה אשר הנה עשו, ואו הנידו לו העמידות עת שכן על המלע, או
 פתרו לו חלומותיו אחרי אשר הקין משנתו, או בדרך אשר אשר איננו נודע לנו, כי מיני הקסמים
 היו שונים מאוד. כסחות, משרש כסיה, וכמו שנתמר מן דלת (שהוא מן דלל) דלחות
 בן גאמר מן כסת קסחות אס גם הז"ו חינו מהשרש, וכן נקראו המכסות אשר יכסה השאל
 בקסם. אצילי, הוא בית השזי (כאשר נראה זאת מירמיה ל"ח י"ד). ידי, כמו ידיים, כמו
 ואורגים חורי (יעני' י"ט י"ט). המספחות, משרש ספח וענינו המתכרות דבר טפל אל עיקרו,
 ופה יקרא בן המלע אשר עליו יאכב, כי גם הוא יתחבר אל האוכב עליו כמו הטפל אל
 העיקר

על ראש כל קומה לצודד
 נפשות הנפשות הצודדנה לעמי
 ונפשות לכנה תחיינה:
 (ט) ותחללנה אתי אל-עמי
 בשעלי שערים ובפתותי להם
 להמית נפשות אשר לא-
 תמותנה ולחיות נפשות אשר
 לא-תחיינה בכונכם לעמי
 שמעי כזב: (י) לכן כה-אמרו
 אדני יהוה הנני אל-כסתותיכנה
 אשר אתנה מצדדות שם את-
 הנפשות לפרהות וקרעתי אתם

דעם הניפט, פיר יערע גרע-
 סע, אום דיא זעלען צו פערע-
 שטריקען. דיא זעלען
 מיינעם פאלקעם פערשט רוק-
 קעט איהר, אונד אייערע זעע-
 לען זאללען ערהאלטען זעע-
 דען? — (יט) איהר ענטווינהעט
 מיך בייא מיינעם פאלקע אום
 אוינע האנד פאלל גערשטעט
 יא אום איין שטיק בראך, אינ-
 דעם איהר דען טאך פראפע-
 צייעט יענען, דיא ניכט
 שטערבען זאללען, אונד לע-
 בען פערקנידעט יענען, דיא
 ניכט לעבען זאללען. — זא-
 בעלונעט איהר מין לייכטגליי-
 ב'ניגעם פאלק — (כ) פיהוואהר!
 זא שפרייכט דעה הערה, דעה
 זאללמעט ינע: איבעראייערע
 קיסען, מיט וועלכען איהר

דיא זעלען וויא פגעל אומגארנט, ווערדע איך איינהערקאממען, העראברייסען ווילל איך

ר ש"י
 המספחות כמו ספחי נא (שמאל א' ב') לשאנע מלך בלע"ז. אום לועזים פלטהא"ש; ללודד
 נפשות. בהן הן לדות הנפשות לניהנס שמחוקות ידי הרשעים לקסום להם פלוס ומרפות
 ידי לדיקיס לקסום להם רעה: הנפשות תלודדנה וגו'. תמיהה היא: ונפשות לכנה תחיינה
 לכנה כמו לכס שחתנה נוטלות שבר על כך ומתפרנסות בכך: (יט) בשעלי שערים כמו מי
 מדד בשעלו מים (ישעיה ט') אונ"גיאלונג"אש בלע"ז. ל"א לשון מדה: ונפשותי להם
 איאכסייל"אש בלע"ז שאתן נוטלות בשכרן; להמית נפשות אשר לא תמותנה. כלומר לשמר
 על נפשות אשר לא תמותנה אלו ימותו ולאמר על אשר לא תחיינה יקיו כי קסמיכם שקר
 ועמי מקבלים את קסמי כזב שלכם: (כ) לפורחות: להיות פורחות על ידיכן ללהינס:
 (יז) איהר דען טאך פראפע צייעט יענען, דיא ניכט שטערבען זאללען, אונד לעבען פערקנידעט יענען, דיא ניכט לעבען זאללען.

העיקר קומה, ע"ר ופול מלא קומתו ארלה (ש"א כ"ב) שהיא אורד כל גופו, והנביא
 אמר הוי לזאת אשר תעשה כסמות ומספחות כפי קומת כל זואל, למען לא תקטר הכסת
 מלהכסותו עד אלילי הימים והמספחה מלא כל קומתו עד למעלה על הראש: הנפשותי פ"א
 השאלה כלומר תאמרנה בלבבכם כי תחיינה, כלומר כי לא תעשה אחר אשר אתן ללדות
 נפשות עמי, ונפשות לכנה, כמו ונפשותי כן. תחיינה, הנה באורנו לקמן (יט) בשעלי
 כמו מי מדד בשעלו מים (ישעיה מ' ג') וכפי הכהנה הוא בנוי לחלוף היד. ובפחותי להם,
 שאתן נוטלות בשכרן (כ"ג). להמית, כלומר לשמר על נפשות אשר לא תמותנה חלה מותחולאמר
 על אשר לא תחיינה יקיו, כי קסמיכם שקר ועמי מקבלים את קסמי כזב שלכם (ה"ל).
 (ז) לשרתוח, כפרחות והוא בנוי לעוף השמים, כי חרגום ועופף, יפדת, והמשול הנביא
 חת הכסמות אשר בהן תרמנה את שאליהן להמורות אשר בהן יטרו בעלי גוף. מעל

מֵעַל זְרוּעֵיכֶם וְשַׁלַּחְתִּי אֶת־
הַנְּפֹשׁוֹת אֲשֶׁר אִתָּם מִצְדָּדוֹת
אֶת־נַפְשֵׁים לְפָרְהָת: (כז) וְקָרַעְתִּי
אֶת־מִסְפַּהְתֵיכֶם וְהִצַּלְתִּי אֶת־
עַמִּי מִיַּדְכֶן וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד בְּיַדְכֶן
לְמִצְדָּה וְיִדְעַתֶּן כִּי־אֲנִי יְהוָה:
(כח) יַעַן הַכָּאוֹת לִב־צַדִּיק שֶׁקָרַע
וְאֲנִי לֹא הִכָּאֲבַתִּיו וְלִחֹק יָדַי
רָשַׁע לִבְלַתִּי שׁוֹב מִדְּרָכּוֹ הִרְעָה
לְהַחֲיִיתוֹ: (כט) לָכֵן שׁוֹא לֹא תַחֲזִינָה
וְקִסְס לֹא־תִקְסַמְנָה עוֹד וְהִצַּלְתִּי
אֶת־עַמִּי מִיַּדְכֶן וְיִדְעַתֶּן כִּי־אֲנִי
יְהוָה: (ל) וַיָּבֹא אֵלַי אַנְשֵׁים
מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשְׁבוּ לִפְנֵי:
יָד (א) וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
(ב) בֶּן־אָדָם הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
הַיְעָלוּ גְלוּלֵיהֶם עַל־לִבָּם

זיא פֶּאָן אייערן אַרמען, אונד
בעפֿרייען דיא זעעלען, דיא
איהר פֿערשטהיקט, דיא זעע-
לען, דיא איהר וויא פֿאַגעל
אומנאַרנט האַכט. (כז) אײ-
ערע דעקקען ווערדע איך אין
שטיקקע רייסען, אונד זאָ מיין
פֿאַלק אײס אייערן הענדן ער-
רעפטען, דאַס זיא (דיז דעק-
קען) ניכט מעהר אין אייערן
הענדען צום נעטצע זייען, אונד
איהר עם איננע ווערדעט,
דאַס איך דער עוויגע בין.
(כח) ווייל איהר ליבענהאַפֿט
בעטריבעט דאַן הערץ דעס
פֿראַטמען, דען איך ניכט בע-
טריבען ווילל, אונד דען באַזע-
זיכט אונטערשטיטצעט, דאַס
ער פֿאַן זיינעם וואַנדעל ניכט
צוריקקעהרעט, אײס זיך צו
ערהאַלטען. (כט) דאַרום זאָללט
איהר קיינע פֿאַלשע ערשיינונג-
גען מעהר פֿערקנידען, אונד
קיינע אַהנונגסקינסטע מעהר
פֿערברייטען; דען איך עררעט-
טע מיין פֿאַלק אײס אייערן
הענדען, דאַמיט איהר עם
אינוועהען לערנט, דאַס איך

דער עוויגע בין. — (ל) דאַן קאַמען אייניגע מענגער פֿאַן דען עלטעסטען ישראליס צו
מיר, אונד זעטצען זיך פֿאַר מיך הײן.
(א) אונד דעם עוויגען וואָרט וואָרד מיר, וויא פֿאַלגט: (ב) ערדענוואָהן!
דיעזע מענגער טראַגען איהרע געטצענבילדער אײס הערצען, האַבען
איהר

ר ש י

ושלחתי את הנפשות. כתרנומו ואשייזב ית נכשתא דאתון מחרשן ית נפשיהון לאנדומהא: אה נפשים.
את אנשים להיות הנפשות פורחות: (כב) יען הכאות לב לדיק שקר. כשחין קוסמות לו רעה הוא
מלטער ולבו נכאס: (כד) ויבוא אלי אנשים. כלם בלב אחד לרעה לכך נאמר ויבא. ומ"א
אימר על שם שהקדוש ברוך הוא גלה און הניח תמילה הנה יבאו אליך פלוגי ופלוגי:
יך (ב) העלו גלוליהם על לבם. לבם אל גלוליהם לעבוד: נתנו נכח פניהם. להיות להם ע"א

ב א ו ר

זרועתיכם, לעת תתפרנסו אותן. ושלחתי, מוצך עצמו ואחר עמו, ומוסך גם למטה, כלומר
ושלחתי את הנפשות אשר אתם מלודדות כפרות. נפשים, כמו נפשות, וכמו הי כל אשר
יש לו ברכים היכלים או סיכלות. (כב) הכאות, כמו הכאותן. שקר, באקר.